

Arrest

nr. 236 301 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. COVELIERS
Lange Lozanastraat 2
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 6 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2020, tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 februari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. COVELIERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, treedt op 18 juni 2019 in India in het huwelijk met K.M., van Belgische nationaliteit.

Op 26 juni 2019 dient verzoekster een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 15 januari 2020 wordt dit visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

“Commentaar:

Overwegende dat de loonfiches, de bankgegevens en het attest van de boekhouder die mijnheer voorlegde, niet in overweging kunnen worden genomen.

Overwegende immers dat uit verscheidene contacten met de sociale secretariaten blijkt dat de loonfiches van bedrijfsleider die zijn opgesteld door de sociale secretariaten of boekhouders, opgesteld werden op basis van enkel een verklaring van de bedrijfsleider. Loonuittreksels en rekeningafschriften als zijnde bedrijfsleider, waarbij men zelf aangeeft wat men verkrijgt van inkomsten, kunnen niet aanvaard worden daar deze een verklaring op eer betreffen, dewelke werd opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen. Deze verklaring op eer is geen afdoende bewijs aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden. Er werden daarenboven geen bijkomende bewijzen voorgelegd met betrekking tot de eventuele bijdragen en inhoudingen die op het loon zullen gebeuren. Deze kunnen dan ook enkel worden weerhouden indien de inlichtingen die erop voorkomen worden bevestigd door een officieel document uitgaande van de FOD Financiën, zoals een samenvattende opgave 325.20 die de fiscale fiche 281.20 bevat of een aanslagbiljet;

Overwegende daarenboven dat uit de loonfiches van Acerta blijkt dat betrokkene zichzelf een nettoloon van ongeveer 1990 uit zou betalen. Daarentegen blijkt uit de voorgelegde bankverrichtingen dat mijnheer zichzelf een loon van 2500 euro uit zou keren. Dat dit bedrag dus niet in overeenstemming is met het bedrag op zijn loonfiches.

Overwegende dat betrokkene wel aanslagbiljetten van 2017 en 2018 voorlegde en dat deze door onze diensten in overweging worden genomen.

Overwegende echter dat uit het aanslagbiljet van 2017, inkomstenjaar 2016 blijkt dat het belastbaar inkomen van mijnheer dat jaar 0 euro bedroeg.

Overwegende dat er eveneens een aanslagbiljet 2018, voor het inkomstenjaar 2017 werd voorgelegd. Dat hieruit blijkt dat betrokkene in 2017 13.901,4 euro verdiende ofwel 1158,43 euro per maand, dit na betaling van het bedrag dat hij verschuldigd was aan de FOD Financiën. Zelfs indien DVZ rekening zou houden met de inkomsten van betrokkene in 2017, dan wordt op basis hiervan niet aangetoond dat mijnheer beschikt over toereikende bestaansmiddelen, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, wat momenteel overeenkomt met een bedrag van 1505 euro per maand.

Wat betreft de overige fiscale attesten die betrokkene voorlegde. Deze kunnen niet aanvaard worden aangezien zij op geen enkele wijze de stabiele, regelmatige en actuele inkomsten van betrokkene aantonen.

Op basis van de thans voorliggende stukken is het voor de Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk objectief vast te stellen wat het bedrag is van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger. Bijgevolg zijn de voorwaarden van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen op dit moment niet vervuld.

Het visum gezinshereniging wordt derhalve geweigerd.

(...)

Motivatie

(...)

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinea 2.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesamenvatting voert verzoekster een enig middel aan dat luidt als volgt:

"De schending van de materiele motiveringsplicht

In de motivering van de weigering wordt gesteld, en dit wordt herhaald in de nota met opmerkingen, dat de loonfiches, de bankgegevens en het attest van de boekhouder die door de heer M. worden voorgelegd niet in overweging kunnen worden genomen.

Zo wordt gesteld dat uit verschillende contacten met de sociale secretariaten zou blijken dat de loonfiches van de bedrijfsleider die opgesteld zijn door de sociale secretariaten enkel op basis van de verklaringen van de bedrijfsleider zouden gebeuren.

Omtrent de verscheidene contacten met de sociale secretariaten wordt geen enkel bewijs voorgelegd, dit is een loutere bewering vanwege de verwerende partij, die niets van dit alles bewijst.

Daarenboven betekent dit dat met de verklaringen van personen, die beroepshalve gebonden zijn niet alleen aan een deontologie en een beroepseer maar ook aan een aantal wettelijke verplichtingen, totaal geen rekening wordt gehouden.

Immers, uit het attest afgeleverd door het boekhoudkantoor P., (...) te 2060 Antwerpen op 6.06.2019 blijkt letterlijk :

"Naar aanleiding van uw vraag bevestigen wij dat er een loon werd aangegeven, geboekt in de vennootschap C.L. bvba (KB xxx) op naam van de K. M. (rijksregister xxx) en wonende te (...) A van 2.500 Euro."

Dit document wordt ondertekend door de dossierbeheerder R. R. in opdracht van L. P.

Met andere woorden, de boekhouder van de bvba C.L. stelt hierin duidelijk dat er 2.500 Euro in de boekhouding is aangegeven, en uit de documenten van de FOD Financiën blijkt wel degelijk dat dit bedrag ook wordt aangegeven in het kader van de inkomstenbelasting van de heer K. M.

Volgens de verwerende partij zijn dit "loutere verklaringen op een opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen".

Dit moet toch iedere zelfstandige, die aan 101 verplichtingen van de sociale zekerheid, de dienst inspectie van economische zaken, de ministeries van middenstand, en soms zelfs van buitenlandse zaken, om nog maar te zwijgen van de btw-verplichtingen gehouden is, bijzonder ergeren.

De Minister gaat er blijkbaar van uit dat iedere zelfstandige zo maar iets op papier zet, zonder dat hij daarvoor ook de verantwoordelijkheid neemt. (Het verdient nu toch nog even aanbeveling om te herhalen dat vooralsnog alle advocaten het statuut van zelfstandige hebben!)

Daarenboven zijn er verschillende controle mogelijkheden, waardoor niet alleen de Minister van Sociale zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie, en Binnenlandse Zaken, controle kan uitoefenen maar ook een Openbaar Ministerie via ondermeer deponeren van de balansen, balansen die gedeponereerd worden in de door de Nationale Bank aangeduide kantoren.

Wanneer deze balansen niet worden gedeponereerd dan wordt automatisch de ondernemingsrechtbank verwittigd en zal de ondernemingsrechtbank de zogenaamde knipperlichtcommissie in werking stellen.

Indien de balansen vals zouden zijn, dan zal het Openbaar Ministerie ook hiertegen optreden.

Het getuigt dus van weinig respect voor al deze instellingen in het kader van de Federale Belgische Staat, om te stellen dat een bedrijfsleider via zijn boekhouder en zijn sociaal secretariaat zomaar wat op papier kan kletsen zonder dat dit gestaafd wordt door de werkelijke elementen.

Op de derde pagina verso in derde paragraaf maakt verwerende partij het toch wel al te bont waar zij zonder omwegen stelt :

"Verzoekster betwist niet dat de te vervoegen persoon een bedrijfsleider is, en erkent dat er loonfiches werden opgesteld door Acerto. Verzoekster toont niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om daaromtrent te oordelen dat die niet kunnen aanvaard worden daar zij een verklaringen op eer betreffen dewelke werd opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen."

Uiteraard heeft concludante wel degelijk betwist dat dit onredelijk is, los van het feit dat het ook eigenlijk beschamend en beledigend is van iedere zelfstandige bedrijfsleider, laat staan ten overstaan van een sociaal secretariaat dat kennelijk onjuiste documenten zou opstellen.

Bovendien werd de loonfiche van de heer K. M. zoals die door A. werd opgesteld foutief gelezen.

Men stelt immers dat uit de loonfiche van Acerto zou blijken dat de betrokkene (K. M.) zichzelf een nettoloon van ongeveer 1.990 Euro zou uitbetalen terwijl uit de voorgelegde bankverrichtingen blijkt dat er 2.500 Euro zou worden uitgekeerd. Dit bedrag zou volgens de Minister niet in overeenstemming zijn

met het bedrag van de loonfiches. Bij de lectuur van de loonfiches (stuk 3 en 9 bundel concludante) blijkt nl. wat volgt, en wat de Minister blijkbaar uit het oog is verloren :

Er wordt inderdaad 2.500 Euro BRUTO als periodieke bezoldiging geboekt, daarvan gaat 249,92 Euro naar de waarde privégebruik bedrijfswagen en 3 Euro voordeel alle aard voor de gsm. Er blijft een totaal belastbaar is van 2.752,92 Euro. Daarop wordt een voorheffing afgehouden van 516,19 Euro wat een tussentotaal van 2.236,73 Euro betekent.

Uiteraard moet van dit bedrag de waarde van het privegebruik van de bedrijfswagen worden afgetrokken, vermits dit in natura wordt ontvangen door K. M. Dit wil dus zeggen dat het netto wordt bijgestuurd voor 252,92 Euro, zijnde de waarde privégebruik bedrijfswaarde 249,92 Euro en 3 Euro voordeel alle aard gsm.

Uiteindelijk blijft een nettobedrag over van 1983,81 Euro.

Er is dus helemaal geen tegenspraak tussen enerzijds het nettoloon en anderzijds de uitkering van 2.500 Euro op de bankrekening van de heer K. M. De stelling onderaan pagina 7 van de memorie van de verwerende partij gaat helemaal niet op vermits er van de bedragen reeds voorheffingen worden afgehouden en men dus hoogstens nog zou kunnen spreken van een saldo dat moet worden afgehouden.

Nu blijkt dat voor de inkomsten van de heer 2017 de heer K. M. 2.288,67 Euro diende te betalen.

Dus zelfs indien men dit op maandbasis zou verdelen en aftrekken van het nettobedrag, dan komt men nog aan een bedrag hoger dan de 1.505 Euro die door de Minister wordt vooropgesteld.

Waar de Minister helemaal uit de bocht gaat is op de laatste pagina waar gezegd wordt dat de referentiepersoon niet vrijgesteld wordt van de voorwaarde voorzien in art. 40ter van de Vreemdelingenwet omdat dezelfde referentiepersoon aanhaalde dat hij pas in het jaar 2016 18 jaar geworden is en dat daardoor de aanslagbiljetten van 2017 0 Euro weergaven.

Uiteraard ontslaat het jaar dat hij meerderjarig wordt de referentiepersoon niet van art. 40ter van de Vreemdelingenwet maar de heer K. M. toont wel aan dat hij op het ogenblik van de aanvraag, zijnde in 2019 over voldoende inkomsten beschikt.

Conform zijn belastingaangifte verdiende de heer K. M. in het jaar 2017, aanslagjaar 2018 een bedrag van maandelijks minimaal 1.833,33 Euro.

De inkomsten voor het jaar 2018, aanslagjaar 2019 kan concludant nog niet meegeven aangezien ze niet eens bevestigd zijn door de FOD Financiën.

De aangifte van deze inkomsten is uiteraard reeds gebeurd, de voorheffing voor deze belastingen is betaald, men kan toch moeilijk aan de heer M. K. verwijten dat de FOD Financiën er niet in slaagt om in het aanslagjaar de berekening te maken en deze door te zenden aan de belastingplichtige.

De heer K. M. bewijst dat hij een appartement huurt van de heer W. S. gelegen aan de (...) waarvoor hij 525 Euro per maand betaald, en waarvoor reeds voorzien is dat een gezin van 2 personen dit appartement kan betrekken.

SAMENVATTING :

2 jonge mensen, beide van Afgaanse origine, waarvan de ene de Indische nationaliteit heeft en de andere de Belgische, huwen.

Uiteraard willen zij samenwonen, daar waar de sociale belangen van de man zijn omdat hij de kostwinner, zijnde in België.

Om een visum te bekomen voor gezinshereniging moet de man, de heer K. M. bewijzen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dat hij beschikt over een behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering.

De heer K. M. bewijst dat hij zaakvoerder is van de bvba C.L., dat hij daar een bruto-inkomen ontvangt van 2.500 Euro wat netto 1.883 betekent, bovendien is de heer K. M. nog eigenaar van een vestiging van MP, KB Onr. xxx zijnde een detailhandel in kranten en kantoorbehoeften gevestigd aan het (...) en dit sinds 1.05.2019.

Hij heeft een appartement dat hij huurt en is bovendien ook nog eigenaar van een appartement.

Daarenboven is hij conform de Belgische wetgeving verzekerd in het kader van de ziekteverzekering en heeft hij daarnaast ook nog een aantal persoonlijke verzekeringen.

Met andere woorden niet alleen heeft hij een behoorlijke huisvesting, maar ook zijn alle ziektekostenverzekeringen voor de risico's in België voor hem en zijn vrouw duidelijk gedekt.

Men moet zich dan ook afvragen wat een Belgische onderdaan, die het geluk heeft om de liefde te vinden in India, maar het ongeluk heeft om bedrijfsleider te zijn, en dus zelfstandige, nog moet doen om eenvoudigweg zijn echtgenote bij hem te kunnen hebben.

Uit geen enkel element blijkt dat er ook maar van verre of van dichtbij een aanwijzing is dat verzoekster ten laste zou kunnen komen van de Belgische overheid of onderstanddiensten gezien de mogelijkheden die door de heer K. M. duidelijk worden bewezen."

3.2. In de nota had de verwerende partij het volgende gerepliceerd op het eerste middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

“Verzoekster stelt een schending voor van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt dat de opmerking van de verwerende partij erop neerkomt dat de foute vermelding van het aangegeven loon in de boekhouding valsheid in geschrifte zou inhouden, terwijl dat die bedragen ook worden voorzien in de balansen die neergelegd worden in de door de nationale bank aangeduide kantoren. Uit het document dat gevoegd werd bij de aanvraag blijkt dat 2.500 euro bruto als periodieke bezoldiging wordt geboekt en dat daarvan inderdaad een nettobedrag overblijft van 1983,81 euro. Er zou geen tegenspraak zijn tussen het nettoloon en de uitkering van 2.500 euro. Zij vervolgt dat ook de aanslagbiljetten voor 2017 en 2018 werden bijgevoegd. Het belastbaar inkomen zou 0 euro zijn geweest omdat hij pas op 9 juni 2016 18 jaar is geworden. Hij vervolgt dat hij bewezen heeft dat hij een appartement huurt waarin een gezin van twee personen kan wonen. Hij zou ook nog eigenaar zijn van een andere vestiging en uit alles zou blijken dat hij wel degelijk stabiele en regelmatige inkomsten heeft die hoger liggen dan 1.505 € per maand.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 23 juli 2019 bij de Belgische ambassade van New Delhi een visumaanvraag gezinshereniging indiende om haar partner, de heer M. K., me de Belgische nationaliteit te vervoegen.

Verzoekster diende te voldoen aan de voorwaarden gesteld door artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

(...)

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1° iuncto artikel 40ter, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EUonderdaan, in casu een Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenote, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan: - de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en; - de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een visum geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in wiens functie de aanvraag wordt ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelen. De verwerende partij motiveert dit door te stellen dat niet werd aangetoond dat de te vervoegen persoon kan beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, daar de uit de door de verzoekende partij voorgelegde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de te vervoegen persoon blijkt dat voormelde persoon bedrijfsleider is en dat de voorgelegde loonfiches opgemaakt door een boekhouder of sociaal secretariaat niet kunnen worden weerhouden als objectief verifieerbaar bewijs van bestaansmiddelen aangezien zij worden opgemaakt op basis van gegevens die door de zelfstandige ondernemer zelf worden verstrekt en dat het aldus niet mogelijk is om objectief vast te stellen wat het bedrag is van de gezinshereniger.

De beslissing luidt immers als volgt:

(...)

Verzoekster betwist niet dat de te vervoegen persoon een bedrijfsleider is en erkent dat de loonfiches werden opgesteld door Acerta. Verzoekster toont niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om daaromtrent te oordelen dat die niet kunnen aanvaard worden daar ze een verklaring op eer betreffen dewelke werd opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen.

Met haar kritiek gaat verzoekster eraan voorbij dat de referentiepersoon op zijn inkomsten nog sociale bijdragen en personenbelasting dient te betalen, waardoor het geenszins kennelijk onredelijk is op te merken dat de loonfiches niet bevestigd worden door een officieel document uitgaande van de FOD financiën zoals een fiscale fiche. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dienaangaande reeds als volgt:

“De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoonst dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze of foutief of kennelijk onredelijk vaststelde betreffende de voorgelegde loonfiches dat deze de loonfiches van een bedrijfsleider betreffen die werden opgemaakt door een boekhouder of een sociaal secretariaat en dat deze niet kunnen aanvaard worden als objectief verifieerbaar bewijs van bestaansmiddelen aangezien zij worden opgemaakt op basis van gegevens die door de zelfstandige ondernemer zelf worden verstrekt. De voormelde “loonfiches” worden immers door het sociaal secretariaat opgesteld op basis van de informatie en stukken die de referentiepersoon zelf doorgeeft. Dat deze fiches werden opgesteld door een sociaal secretariaat, dat wettelijk wordt erkend en onderhevig is aan controle en strikte naleving van de sociale wetgeving en dat de loonfiches officiële bewijzen van loonsverwerking zijn, verandert niets aan dit gegeven. Elke zelfstandige of bedrijfsleider

kan immers in principe simpelweg verklaren zichzelf een bepaald loon uit te betalen. De Raad vestigt er de aandacht op dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag geen bewijzen van financiële transacties, zoals bijvoorbeeld rekeninguittreksels, heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de zelfstandige referentiepersoon zichzelf daadwerkelijk maandelijks het vermelde loon zou uitkeren. Bij gebrek aan dergelijke concrete bewijzen kon de verwerende partij derhalve enkel op basis van de voorgelegde "loonfiches" niet nagaan welk bedrag de referentiepersoon werkelijk maandelijks ontvangt. Door louter te stellen dat de "loonfiches" een objectief bewijs van bestaansmiddelen vormen, beperkt de verzoekende partij zich tot het tegenspreken van de bevindingen van de verwerende partij en betwist, laat staan weerlegt zij geenszins de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij niet kan worden bijgetreden in haar stelling dat het feit dat de loonfiches worden opgemaakt door het sociaal secretariaat een bewijs vormt dat het nettoloon daadwerkelijk betaald wordt door de werkgever en dat uit de loonfiches blijkt dat te vervoegen persoon een nettoloon van 1528,95 EUR ontvangt. Ofschoon deze fiches werden opgesteld door een sociaal secretariaat, dient te worden opgemerkt dat de vermelding 'netto' geenszins slaat op het 'loon' zoals dit wel geldt voor loonfiches van werknemers. In casu blijkt uit de fiches dat op het brutobedrag een bedrijfsvoorheffing gebeurde, zoals ook aangegeven door de verzoekende partij in haar verzoekschrift, maar dit leidt er geenszins toe te besluiten dat de netto-vergoeding vermeld op de fiches het nettobedrag van de bezoldiging van genoemde persoon betreft, dat daadwerkelijk wordt uitbetaald. De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat de referentiepersoon als bedrijfsleider, dus als zelfstandige, nog sociale bijdragen dient te betalen, die nog niet van het bedrag van de nettovergoedingen zijn afgetrokken. De zelfstandige dient hieromtrent zelf een regeling te treffen, die los staat van de fiches en waaromtrent op de bezoldigingsfiches geen vermeldingen worden opgenomen. Eveneens moeten op deze bedragen nog belastingen worden geheven (personenbelasting). De voorgelegde fiches bieden ook wat deze bijkomende kosten betreft geen duidelijkheid. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het bedrag op de 'loonfiches' van de Belgische referentiepersoon ook het werkelijk uitbetaalde nettobedrag is. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag geen bewijzen van financiële transacties heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de zelfstandige referentiepersoon zichzelf daadwerkelijk maandelijks het vermelde nettoloon zou uitkeren." (RVV, arrest nr. 202.725 d.d. 19 april 2018) (eigen markering).

Verzoekster kritiek, stellende dat de verwerende partij onterecht zou uitgaan van valsheid in geschrifte, is geenszins dienstig nu dit op geen enkele wijze wordt beweerde.

Waar zij preciseert dat het belastbaar inkomen aangaande de aanslagbiljetten voor 2017 en 2018 0 euro was omdat de referentiepersoon pas op 9 juni 2016 18 jaar is geworden, toont zij niet aan op welke wijze zij afbreuk doet aan de vaststellingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Het feit dat de referentiepersoon pas in 2016 18 jaar is geworden, stelt verzoekster niet vrij van de voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Waar zij stelt dat de referentiepersoon bewezen heeft dat hij een appartement huurt waarin een gezin van twee personen kan wonen, kan dezelfde opmerking te worden gemaakt nu die kritiek opnieuw geen afbreuk doet aan de verplichting om toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen aan te tonen. Waar de referentiepersoon ook nog eigenaar zou zijn van een andere vestiging en uit alles zou blijken dat hij wel degelijk stabiele en regelmatige inkomsten heeft die hoger liggen dan 1.505 € per maand, blijkt dit alleszins niet uit de stukken voorgelegd bij de visumaanvraag.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3.1. In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker meent dat het onredelijk is te stellen dat een attest van de boekhouder en de uitbetaling door een sociaal secretariaat een verklaring op eer betreffen terwijl het bedrag dat de boekhouder vermeldt ook wordt aangegeven in de documenten van de FOD Financiën in het kader van de inkomstenbelastingen. Verzoeker vervolgt dat de voorgelegde loonfiches bovendien foutief worden gelezen door de verwerende partij. Er werd 2.500 euro bruto uitgekeerd en overgeschreven op de bankrekening van verzoeker, daarop wordt een voorheffing afgehouden en een bijsturing van het netto bedrag, waarna een nettobedrag van 1983,81 euro overblijft. Ten slotte stelt verzoeker dat hij uit het aanslagbiljet van de FOD Financiën 2018 voor de inkomsten van het jaar 2017 belastingen moest betalen voor een bedrag van 2.288,67 euro. Als men dit bedrag verdeelt over twaalf maanden en dit aftrekt van het nettobedrag van 1983,81 euro, dan komt men nog aan een bedrag dat hoger is dan de vooropgestelde 1.505 euro. Verzoeker benadrukt dat hij in het jaar 2016 de leeftijd van achttien jaar bereikt heeft en dat daarom het aanslagbiljet van 2017 een bedrag van nul euro vermeldt.

Verzoeker wijst er verder op dat hij een appartement huurt dat voorzien is voor twee personen, hij deelt mee dat hij sinds 1 mei 2019 ook nog eigenaar is van een detailhandel in kranten en

kantoorbenodigdheden, dat hij een appartement huurt en ook nog eigenaar is van een ander appartement, dat hij beschikt over alle vereiste verzekeringen.

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

3.3.3. Uit lezing van artikel 40bis, § 2, 1° *in*uncto artikel 40ter, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag voor een visum gezinshereniging als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenote, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een visum geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in wiens functie de aanvraag wordt ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelen. De verwerende partij motiveert dit door te stellen dat niet werd aangetoond dat de te vervoegen persoon kan beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Uit het administratief dossier en de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verzoekster volgende documenten had neergelegd inzake de bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenoot:

- loonfiches voor de maanden januari 2019 tot en met juni 2019 die telkens een brutobedrag van 2500 euro vermelden en een netto te betalen bedrag tussen 1983,81 en 1997,82 euro;
- bankuittreksels met “betaling loon zaakvoerder” voor de maanden januari 2019 tot en met juni 2019 voor een bedrag van 2.500 euro;
- aanslagbiljet van de FOD Financiën voor het aanslagjaar 2017, inkomstenjaar 2016;
- aanslagbiljet van de FOD Financiën voor het aanslagjaar 2018, inkomstenjaar 2017;
- een document “gegevens van de geregistreerde entiteit” KBO Public Search van de FOD Economie, KMO, Middenstand en Energie, toestand op 5 juni 2019;
- een fiscaal attest van de FOD Financiën van 8 juli 2019 dat de referentiepersoon geen enkel bedrag verschuldigd is op gebied van belastingen, boeten, intresten, vervolgingskosten of bijhorigheden;
- een fiche nr. 281.90 “teruggave sociale bijdragen – inkomsten 2018”.

In de bestreden beslissing wordt over deze documenten het volgende overwogen:

“Overwegende dat de loonfiches, de bankgegevens en het attest van de boekhouder die mijnheer voorlegde, niet in overweging kunnen worden genomen.

Overwegende immers dat uit verscheidene contacten met de sociale secretariaten blijkt dat de loonfiches van bedrijfsleider die zijn opgesteld door de sociale secretariaten of boekhouders, opgesteld werden op basis van enkel een verklaring van de bedrijfsleider. Loonuittreksels en rekeningafschriften als zijnde bedrijfsleider, waarbij men zelf aangeeft wat men verkrijgt van inkomsten, kunnen niet aanvaard worden daar deze een verklaring op eer betreffen, dewelke werd opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen. Deze verklaring op eer is geen afdoende bewijs aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan gecontroleerd worden. Er werden daarenboven geen bijkomende bewijzen voorgelegd met betrekking tot de eventuele bijdragen en inhoudingen die op het loon zullen gebeuren. Deze kunnen dan ook enkel worden weerhouden indien de inlichtingen die erop voorkomen worden bevestigd door een officieel document uitgaande van de FOD Financiën, zoals een samenvattende opgave 325.20 die de fiscale fiche 281.20 bevat of een aanslagbiljet;

Overwegende daarenboven dat uit de loonfiches van Acerta blijkt dat betrokkene zichzelf een nettoloon van ongeveer 1990 uit zou betalen. Daarentegen blijkt uit de voorgelegde bankverrichtingen dat mijnheer zichzelf een loon van 2500 euro uit zou keren. Dat dit bedrag dus niet in overeenstemming is met het bedrag op zijn loonfiches.

Overwegende dat betrokkene wel aanslagbiljetten van 2017 en 2018 voorlegde en dat deze door onze diensten in overweging worden genomen.

Overwegende echter dat uit het aanslagbiljet van 2017, inkomstenjaar 2016 blijkt dat het belastbaar inkomen van mijnheer dat jaar 0 euro bedroeg.

Overwegende dat er eveneens een aanslagbiljet 2018, voor het inkomstenjaar 2017 werd voorgelegd. Dat hieruit blijkt dat betrokkene in 2017 13.901,4 euro verdiende ofwel 1158,43 euro per maand, dit na betaling van het bedrag dat hij verschuldigd was aan de FOD Financiën. Zelfs indien DVZ rekening zou houden met de inkomsten van betrokkene in 2017, dan wordt op basis hiervan niet aangetoond dat mijnheer beschikt over toereikende bestaansmiddelen, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd

twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, wat momenteel overeenkomt met een bedrag van 1505 euro per maand.

Wat betreft de overige fiscale attesten die betrokkene voorlegde. Deze kunnen niet aanvaard worden aangezien zij op geen enkele wijze de stabiele, regelmatige en actuele inkomsten van betrokkene aantonen.

Op basis van de thans voorliggende stukken is het voor de Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk objectief vast te stellen wat het bedrag is van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger. Bijgevolg zijn de voorwaarden van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen op dit moment niet vervuld.”

3.3.4. Verzoekster uit vooreerst kritiek op het feit dat een attest van de boekhouder en de uitbetaling door een sociaal secretariaat een verklaring op eer zouden betreffen.

De Raad stelt vast dat verzoekster op zich niet betwist dat de loonfiches door het sociaal secretariaat werden opgesteld op basis van de informatie en stukken die de referentiepersoon zelf doorgeeft. Het gegeven dat deze fiches werden opgesteld door een sociaal secretariaat dat wettelijk wordt erkend en dat aan verplichtingen moet voldoen en gecontroleerd wordt, verandert niets aan dit gegeven. Verzoekers uiteenzetting doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de voorgelegde loonfiches werden opgesteld op basis van de informatie die de referentiepersoon zelf heeft doorgegeven aan het sociaal secretariaat.

Uit de vaststelling dat de voorgelegde fiches onvoldoende bewijswaarde hebben om de inkomsten van de referentiepersoon aan te tonen, nu het sociaal secretariaat zich voor de opmaak van deze documenten enkel heeft gebaseerd op de gegevens die door haar cliënt zelf werden verstrekt, kan echter niet anders dan worden afgeleid dat deze voorgelegde fiches aldus geen voldoende licht werpen op de daadwerkelijke inkomsten waarover de referentiepersoon maandelijks beschikt. In de bestreden beslissing wordt hierbij verduidelijkt dat er geen bijkomende bewijzen werden voorgelegd met betrekking tot eventuele bijdragen en inhoudingen die op het loon zullen gebeuren en dat de inlichtingen niet werden bevestigd door een officieel document uitgaande van de FOD Financiën. Dit komt erop neer dat verzoekster bij haar aanvraag bijkomende gegevens had moeten verstrekken waaruit – samen gelezen met deze fiches – het daadwerkelijk verkregen inkomen diende te blijken. Het is dus niet zo dat de voorgelegde loonfiches in geen geval door de verwerende partij worden aanvaard als bewijs van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Deze documenten bieden zoals gesteld op zich onvoldoende zicht op de bedragen waarover de referentiepersoon daadwerkelijk beschikt.

Verzoekster heeft *in casu* echter ook bankuittreksels voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor de maanden januari tot en met juni 2019 een bedrag van 2.500 euro ontving, die samen kunnen worden bekeken met de loonfiches. Hierover stelt de verwerende partij het volgende:

“Overwegende daarenboven dat uit de loonfiches van Acerta blijkt dat betrokkene zichzelf een nettoloan van ongeveer 1990 uit zou betalen. Daarentegen blijkt uit de voorgelegde bankverrichtingen dat mijnheer zichzelf een loon van 2500 euro uit zou keren. Dat dit bedrag dus niet in overeenstemming is met het bedrag op zijn loonfiches.”

In dit verband voert verzoekster aan dat de loonfiches foutief worden gelezen, dat het om een brutobedrag van 2.500 euro gaat en dat het nettobedrag 1983,81 bedraagt. De Raad merkt op dat uit de loonfiches inderdaad blijkt dat er, na aftrek van de waarde privégebruik bedrijfswagen en voordelen van alle aard, na aftrek van de baremieke voorheffing en na aftrek van “natura/bijsturing netto” een “netto te betalen” bedrag resteert van 1983,81 euro. De Raad kan de verwerende partij volgen waar deze in de bestreden beslissing stelt dat het bedrag van 2500 euro dat wordt overgeschreven op de rekening van de referentiepersoon, niet strookt met het “netto te betalen” bedrag dat vermeld wordt op de loonfiche. Het brutobedrag werd uitgekeerd en niet het “netto te betalen” bedrag. Verzoekster brengt hier tegen in dat de redenering van de verwerende partij op pagina 7 onderaan van de nota niet opgaat, maar dit betreft een citaat uit rechtspraak van de Raad. De Raad sluit zich aan bij dit citaat en meent dat de referentiepersoon effectief als zelfstandige nog sociale bijdragen dient te betalen, die nog niet van het bedrag van de netto vergoedingen zijn afgetrokken. Dit staat dan nog los van het verschil tussen het “netto te betalen” bedrag van 1983,81 euro en het uitgekeerde bedrag van 2500 euro.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de inlichtingen op deze loonfiches uit 2019 en bankuittreksels niet worden bevestigd door een officieel document uitgaande van de FOD

Financiën, zoals een samenvattende opgave 325.20 die de fiscale fiche 281.20 bevat of een aanslagbiljet.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat deze motieven steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

3.3.5. Verzoekster uit vervolgens kritiek op de interpretatie van de twee aanslagbiljetten van de FOD Financiën van de referentiepersoon, voor de jaren 2017 (inkomsten 2016) en 2018 (inkomsten 2017).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met deze stukken wel rekening heeft gehouden. De Raad merkt op dat terecht werd vastgesteld dat voor het inkomstenjaar 2016 het belastbaar inkomen van de referentiepersoon nul euro bedroeg. Dat dit te wijten is aan het feit dat de referentiepersoon dat jaar achttien jaar werd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het bedrag nul euro is. Over het aanslagbiljet van het jaar 2018, meer bepaald de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon in het jaar 2017, concludeert de verwerende partij dat deze bestaansmiddelen niet toereikend zijn: *“dan wordt op basis hiervan niet aangetoond dat mijnheer beschikt over toereikende bestaansmiddelen, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, wat momenteel overeenkomt met een bedrag van 1505 euro per maand”*.

In de synthesesamenvatting stelt verzoekster dat de referentiepersoon meer verdiende en dat zijn inkomsten dus wel toereikend zijn. Zij verwijst naar de inkomsten van de referentiepersoon zoals die vermeld worden op de loonfiches uit 2019, en leidt uit deze loonfiches af dat de referentiepersoon netto 1983,81 euro per maand verdient. Op dit bedrag van 2019 past zij vervolgens de belastingen toe die geheven werden op de inkomsten voor het jaar 2017. Zij trekt 1/12 van dit belastingbedrag voor het jaar 2017 ($2.288,67 : 12 = 190,72$) af van wat de referentiepersoon volgens haar netto verdient in 2019 en concludeert zo dat men dan nog aan een maandelijks bedrag komt dat hoger is van de vooropgestelde 1.505 euro.

Verzoekster kan echter niet gevolgd worden. Zoals hierboven reeds gesteld, is het niet onredelijk dat de loonfiches van 2019 niet aanvaard worden door de verwerende partij als voldoende bewijs van de inkomsten van de referentiepersoon. Alleszins kan verzoekster niet de belastingen die geheven werden op de inkomsten van de referentiepersoon verkrijgen in het jaar 2017, zonder meer toepassen op de inkomsten van de referentiepersoon in het jaar 2019. Verzoekster verduidelijkt op geen enkele wijze dat deze inkomsten identiek zouden zijn en zij beweert dit ook niet.

Integendeel, uit het voorgelegde aanslagbiljet van 2018 voor de inkomsten van het jaar 2017 blijkt dat de referentiepersoon als belastbaar inkomen 16.190,07 euro had. Dit is 1.349 euro per maand voor het heffen van de belastingen en 1.158,43 euro per maand na het heffen van de personenbelasting van 2.288,67 euro op jaarbasis, dit alles voor het inkomstenjaar 2017. Dit bedrag van 1.158,43 euro per maand wordt vermeld in de bestreden beslissing. Er wordt opgemerkt dat, zelfs al was het bedrag van de personenbelasting hiervan nog niet afgetrokken, de referentiepersoon nog steeds 1.349 euro per maand verdiende in 2017, wat nog steeds onder het vooropgestelde bedrag komt van honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de enige inkomsten die de verwerende partij in aanmerking kan nemen, blijkt dus dat de referentiepersoon niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen en er dus niet voldaan is aan de voorwaarde van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de overige documenten, waarvan het zoals hierboven gesteld niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij ze niet zonder verdere stavingstukken in aanmerking kan nemen, blijkt inderdaad niet wat het bedrag is van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Waar verzoekster meedeelt dat de referentiepersoon sinds 1 mei 2019 ook nog eigenaar is van een detailhandel in kranten en kantoorbenodigdheden en ook eigenaar is van een ander appartement, betreft dit informatie die, blijkens de stukken van het administratief dossier, niet werd meegedeeld aan het bestuur. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002).

Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Er wordt opgemerkt dat het verzoekster vrij staat een nieuwe visumaanvraag in te dienen indien zij meent op grond van nieuwe stukken te kunnen aantonen dat de referentiepersoon intussen wel beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET